

частями сформированной системы. При этом система должна функционировать, в направлении достижения цели поставленной субъектом.

Следует отметить, что риск возникает всегда, когда процесс функционирования системы подвержен различного рода случайным внешним воздействиями, а также не всегда разумными решениям субъекта. Субъект, проводя оценку риска, может ошибаться. Реальная величина показателя риска всегда остается неизвестной и ее отличие от оцененной величины также неизвестно. Ошибка в оценивании показателя риска является следствием не учета тех факторов, которые влияют на изменение свойств самого объекта в процессе его функционирования, а, следовательно, и на конечную цель.

Риск объективен, так как присущ любой объективно существующей системе, но оценка его показателя субъективна и зависит от модели системы, по которой производится оценка риска. Действительно, достижение системой цели предполагает нахождение объекта в определенном состоянии, при заданных режимах работы и в определенных внешних условиях, наконец, при определенном качестве руководства. Реально это не всегда осуществимо, что приводит к множеству конечных событий.

Субъект при моделировании риска не может знать все множество возможных конечных событий, возникающих в результате функционирования объекта (системы), так и подмножество неблагоприятных событий, которые могут привести к потерям. Он ограничивается тем множеством событий, которые позволяют ему учесть принимаемая модель.

В качестве примера в работе рассматривается риск, который возникает вследствие не своевременной доставки груза. Для оценки риска выбрана производственная модель, которая строится по статистическим данным и позволяет оценить время доставки груза.

Для оценки показателя риска вводится векторный показатель, элементами которого являются вероятность не достижения требуемого (договорного) времени доставки и экономические потери.

В работе экономические потери приняты в виде линейной зависимости их от величины времени задержки доставки груза. Окончательно риск оценивается одним показателем, который называется коэффициентом риска. Он вычисляется путем свертки компонентов вектора. Под коэффициентом риска понимается отношение взвешенной доли возможного отклонения результирующего показателя (времени доставки) к средневзвешенному значению этого показателя. При этом вероятность достижения объектом значений результирующего показателя в пределах доверительного интервала вычисляется по

усеченному нормальному закону распределения.

В целом расчетный алгоритм оценивания риска включает построение регрессионной функции времени доставки груза от расстояния его транспортирования, оценку ее коэффициентов; проверку качества функции с помощью коэффициента детерминации и статистической надежности ее; точечную и интервальную оценки прогнозного времени доставки; оценку риска не достижения прогнозного времени доставки.

Предлагаемый алгоритм оценки риска позволяет принимать управленческие решения с более обоснованным временем доставки груза, неся минимальные финансовые потери.

Библиографический список

1. Метод моделирования риска при повышении стоимости услуг/ П.В. Герасименко // Известия Международной Академии наук высшей школы. – 2011. – Вып. № 2(56) – С. 64 – 70.
2. Методика моделирования риска при прогнозировании результатов инвестирования производственной деятельности предприятия / П.В. Герасименко // Известия ПГУПС. – 2012. – Вып. № 2 (31) – С. 142 – 147.
3. Оценка показателей управленческого риска при прогнозировании результатов производственной деятельности предприятия / П.В. Герасименко // Вестник Приднестровского университета. Серия: физико-математических и технических наук. – 2012. – № 3(42) – С. 134 – 141.

УДК 658.7

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ РОЗВИТКУ ВІТЧИЗНЯНИХ ПІДПРИЄМСТВ НА ОСНОВІ ПРОМИСЛОВО-ЛОГІСТИЧНОЇ ІНТЕГРАЦІЇ

Дикань В.В., к.е.н., доцент (УкрДАЗТ)

Слабкий рівень розвитку внутрішнього ринку, низький рівень конкурентоспроможності вітчизняного виробництва, послаблення державного управління національною економікою, зокрема її промисловим комплексом, протягом останніх двох десятиріч погіршують стратегічні перспективи розвитку України. Такий стан справ викликано глибокими структурними диспропорціями. У структурі національної економіки залишилися переважно галузі, які добувають сировину або випускають продукцію з низьким рівнем обробки для експорту, завантаження потужностей яких залежить від попиту на зовнішньому ринку. Багато підприємств інших галузей не витримали конкуренції навіть на

внутрішньому ринку. Споживчий ринок України все більше наповнюють товари іноземного виробництва. На сьогодні на межі виживання опинилися високотехнологічні галузі, втрачено значну частину науково-технічного потенціалу.

Україна має емний внутрішній ринок і достатньо потужний потенціал для виробництва як проміжної продукції, так і споживчих товарів, а також задоволення потреб населення у таких товарах. Сучасний період розвитку країни має бути відновлювальним, що передбачає модернізацію, у першу чергу, промисловості, а також створення умов для піднесення вітчизняної науки та інноваційної сфери, що дасть змогу побудувати високотехнологічну економіку.

Формування зазначених умов можливо лише через інтеграційний розвиток промислових підприємств на основі промислово-логістичної інтеграції (ПЛІ), яку слід розглядати з позицій розширеного відтворення їх економічного потенціалу за рахунок цілеспрямованого оптимального поєднання ресурсів, компетенцій, структур, функцій та процесів промислових підприємств з метою створення та реалізації інноваційних продуктів.

Метою ПЛІ повинно бути використання переваг інтеграції для реалізації інноваційних проектів розвитку.

Об'єктами ПЛІ стануть підприємства, структури підприємств, бізнес-процеси, функції, а також потоки (фінансові, матеріальні, товаропотоки та ін.), що свідчить про комплексність та ієрархічну багаторівневість об'єкту. Предметом ПЛІ буде економічний потенціал (ресурси, здібності, можливості та ін.) підприємств, що інтегруються. Суб'єктами ПЛІ повинні бути органи державного та регіонального управління, власники та керівники підприємств.

Впровадження засад ПЛІ в діяльність промисловості України сприятиме створенню можливостей для поєднання високотехнологічних виробництв і концентрованого фінансового капіталу, з метою забезпечення стабільних умов функціонування підприємств та створення необхідного інвестиційно-інформаційного потенціалу для інноваційного розвитку.

Конкурентні переваги ПЛІ дозволяють, з одного боку, сконцентрувати ресурс для інноваційного прориву, а з іншого, – підвищити ефективність роботи вітчизняних підприємств через зниження трансакційних витрат та витрат на взаємодію, що в сукупності вирішує проблему розширеного відтворення економічного потенціалу суб'єктів та створює передумови для досягнення соціально-економічного добробуту в державі.

УДК 656.2

ВАЖЛИВІСТЬ РОЗРОБКИ СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ ТРАНСПОРТНОГО ПІДПРИЄМСТВА В УМОВАХ НЕВИЗНАЧЕНОСТІ РИНКОВОГО СЕРЕДОВИЩА

Зоріна О.І., д.е.н., професор (УкрДАЗТ)

В умовах становлення цивілізованих відносин, стохастичності ринкової кон'юнктури та непередбачуваності її діалектики зростає значення науково обгрунтованого вибору стратегії і тактики діяльності підприємства.

Об'єктивна необхідність стратегічного управління соціально-економічними системами як запорука їхнього ефективного функціонування є актуальним питанням сьогодення. Успішний менеджмент несе в собі розробку і реалізацію стратегій, адекватних навколишньому середовищу. Вони допомагають зменшити вплив сил опору в самій організації та в її оточенні. Необхідність розробки стратегії розвитку підприємства є закономірним та економічно обгрутованим для нього кроком.

В економічній літературі існує багато визначень типів стратегій. На наш погляд, в сучасних умовах економічної ситуації в Україні, визначати стратегію як повністю систематизований процес, який має чітку послідовність дій, виконання яких призведе до успіху, є невірним. Для організацій, що функціонують на даному етапі в Україні, стратегію необхідно розглядати, по-перше, як набір тактичних засобів, які можуть та повинні змінюватись, якщо динаміка зовнішнього або внутрішнього середовища не відповідає прогнозам (при незмінності кінцевої цілі, яка, як правило, припускає подальше зростання), по-друге, стратегію необхідно нерозривно пов'язувати із таким поняттям як «розвиток».

Стратегія виступає не тільки як інструмент обгрунтування, вироблення і реалізації цілей і задач виробничого, науково-технічного, економічного, організаційного і соціального характеру, не тільки як фактор, що регулює діяльність організації доти, поки намічені цілі і задачі не будуть досягнуті, але одночасно і як засіб зв'язку підприємства з зовнішнім ринковим середовищем.

Для постійного росту і зміни організація розробляє відповідні стратегії розвитку. Організація без ясної й ефективної стратегії розвитку – це не бізнес, а набір активів, обтяжених зобов'язаннями. Для того щоб не тільки вижити, але і підсилити свої конкурентні позиції на ринку, необхідно на професійному рівні займатися стратегічним плануванням.